

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 9136 van 25 maart 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 21 december 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. ROBERT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X van Israëlische nationaliteit afkomstig van de West Bank, is het rijk binnengekomen op 7 juni 2004 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 juni 2004.
2. Op 1 juli 2004 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 5 juli 2004. Hij werd verhoord op 9 augustus 2004.
3. Op 12 augustus 2004 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 7 september 2004. Hij werd ten gronde gehoord op 3 januari 2007.
4. Op 5 december 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 december 2007 aangetekend verzonden.

1. Ten Gronde

1. Blijkens verzoekers verklaringen zoals samengevat in de bestreden beslissing zou hij afkomstig zijn van Qibiya, zou hij sinds januari 2004 lid geworden zijn van Fatah en stond hij in voor de veiligheid van het dorp en het surveilleren van verdachte collaborateurs met Israël. Op 2 mei 2004 zou hij een convocatie ontvangen hebben van de Israëlische autoriteiten waarbij hij beschuldigd werd lid te zijn van de “brigade van de al-aqsa martelaren”. Verzoeker dook onder bij een vriend tot 19 mei 2004 en zou gevlucht zijn naar Lud in Israël waar hij onderdook bij zijn tante. Op 29 mei 2004 zou verzoeker Israël verlaten hebben via Jordanië. Op 20 mei zou het Israëlische leger verzoeker thuis hebben gezocht en de volgende dag kwamen zij zijn broer arresteren. Als bewijs van zijn identiteit legt verzoeker een paspoort neer van de Palestijnse autoriteiten, een kopie van een geboorteakte, een kopie van een diploma secundair onderwijs, een kopie van de brief van verzoekers vader waarin bevestigd wordt dat hij wordt gezocht door de Israëlische autoriteiten op verdenking van lidmaatschap van de al-Aqsa brigade, kopie van een proces-verbaal van verhoor door de Belgische politie omdat hij slachtoffer werd van een overval op het opvangcentrum van Broechem.
2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat er ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn vluchtmotieven. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat er ernstige twijfels rijzen over verzoekers bewering actief lid te zijn geweest voor Fatah, hij onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over de aanleiding van de verdenking dat hij lid zou zijn van de al- aqsa brigade, en tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd over de convocatie die hij zou hebben ontvangen vanwege de Israëlische autoriteiten.
3. Met betrekking tot zijn beweerde lidmaatschap van Fatah voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat er in essentie geen effectief onderscheid is tussen de PLO en Fatah en op het logo van Fatah wel degelijk vermeld staat “organisatie voor de bevrijding van Palestina” en deze vaststellingen in de bestreden beslissing niet van die aard zijn om te kunnen twijfelen aan de echtheid van zijn verklaringen. Voor het gebrek aan kennis van de juiste structuur van Fatah wijst verzoeker er op dat hij geen hoge functie bekleedde en ook dit gebrek niet van die aard is om aan zijn relaas te twijfelen. Het al dan niet kunnen vermelden van de graad van zijn overste berust op een “miscommunicatie” en is evenmin van die aard om te twijfelen aan zijn vluchtrelaas. Tot slot stelt verzoeker dienaangaande dat het Israëlische leger de facto zeggenschap kon uitoefenen over de “veiligheid” van het dorp en dat dit niet wil zeggen dat zij ook de juridische bevoegdheid hiertoe had.
4. Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt met betrekking tot de bevoegdheid van de Israëlische autoriteiten in het dorp Qibiya, gelegen in zone B op de Westelijke Jordaanoever, dat de Palestijnse autoriteiten gedeeltelijk bevoegd zijn op het gebied van de burgerlijke administratie en dat de Israëlische autoriteiten de bevoegdheid op zich nemen met betrekking tot de veiligheid om op deze manier te strijden tegen het terrorisme en om de veiligheid van de burgers te verzekeren. Gelet op deze vaststelling, met name dat de Israëlische autoriteiten bevoegd zijn voor de veiligheid van de burgers, en het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift in wezen de andere vaststellingen met betrekking tot zijn lidmaatschap van Fatah niet weet te ontkrachten oordeelt de Raad dat, zo het mogelijk is dat verzoeker lid was van Fatah, wat overigens de meeste jonge mannen zijn om op die manier een baantje te veroveren, hij niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk in dienst was van Fatah en

betrokken was bij de handhaving van de veiligheid van de burgers van zijn dorp. De Raad merkt overigens op dat verzoeker ter zitting uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet betaald werd door Fatah en op de vraag waar hij van leefde verklaarde dat hij gewoon nog bij zijn ouders woonde en geen inkomen had.

- 2.5. Met betrekking tot de convocatie en de beschuldiging door de Israëlische autoriteiten dat verzoeker lid zou zijn van de “brigade van de al-aqsa martelaren” is de Raad van oordeel dat, gelet op de alertheid van het Israëlische leger en de achterdocht tegenover elkeen die mogelijkerwijs bij terrorisme zou betrokken zijn, het totaal ongeloofwaardig is dat de Israëlische autoriteiten een convocatie zouden sturen waarbij iemand wordt beschuldigd lid te zijn van voornoemde brigade. Immers de al-aqsa brigade wordt onder andere door Israël bestempeld als een terroristische organisatie die er niet voor terug schrikt burgerdoelen te treffen. Bij verdenking dat verzoeker banden zou kunnen hebben met deze brigade zou hij zeker en zonder enige twijfel door het Israëlische leger meteen opgepakt zijn of thuis worden opgehaald. Verzoekers relaas en zijn beweerde vervolgingsfeiten zijn dan ook ongeloofwaardig.
- 2.6. Met betrekking tot het subsidiair statuut stelt de Raad vooreerst vast dat er niet wordt getwijfeld dat verzoeker afkomstig is van de Palestijnse gebieden en meer bepaald de West Bank. Uit een analyse van de situatie van de Palestijnse gebieden blijkt dat er op dit ogenblik een reëel risico van ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Om hoger vermelde redenen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een actief lid zou zijn van Fatah en uit het dossier valt evenmin af te leiden dat er ook maar enige connectie zou zijn tussen verzoeker en in zijn regio bestaande gewapende strijders. Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de voormelde wet van 15 december 1980 en ook niet in de parlementaire voorbereiding van de wet (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, 2478/001). Naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I), dient aldus te worden aangenomen dat bij twijfel of iemand burger is, hij als burger wordt beschouwd.
7. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet maar in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 maart 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr B. PIL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

M.-C. GOETHALS.